NN 64/2018 (18.7.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-166/18-6 od 7. lipnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1328

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovački, dipl. iur. na temelju generalne punomoći, broj: SU-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Čaglin, koju zastupa opunomoćenica odvjetnica Katja Jajaš, Rijeka, Trg 128. brigade hrvatske vojske 4, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 7. lipnja 2018.

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se odbija.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Tužitelj pravovremenom tužbom osporava rješenje tuženika, klasa: UP/I-344-03/16-11/11, urbroj: 376-10-18-20 od 28. ožujka 2018. kojim se pod točkom I. izreke utvrđuje da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama, pod točkom II. izreke se utvrđuje ukupno 5.256,39 m^3 elektroničke komunikacijske infrastrukture na česticama iz točke I. izreke rješenja i točkom III. izreke utvrđena je naknada od 42.812,23 kn godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati Općini Čaglin od 4. siječnja 2016.

Tužitelj ovo rješenje pobija iz svih zakonskih razloga.

Ističe da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer u postupku nije utvrdio je li Općina bila vlasnik čestica zemljišta navedenih u rješenju u vrijeme podnošenja zahtjeva te je li bila vlasnik svih tih čestica sve do donošenja rješenja, jer je pravo Općine prosuđivao prema aktualnim, a ne povijesnim zemljišnoknjižnim izvatcima.

Osim toga prigovara i netočnom utvrđivanju nadnevka početka obveze s 4. siječnja 2016., jer je ona utvrđena od dana zaprimanja prvog zahtjeva Općine, a Općina je podnijela još jedan zahtjev 11. siječnja 2017. te ističe da je prvi zahtjev bio usmjeren na pokušaj uređenja međusobnih odnosa sklapanjem ugovora o služnosti, u čemu je Općina tražila pomoć od tuženika, a da je konačan zahtjev u pogledu nekretnina za koje potražuje naknadu postavila tek 21. ožujka 2018.

Navodi nadalje, da se pravo na naknadu nije smjelo priznati na nerazvrstanim cestama jer se na njima, sukladno Zakonu o cestama, može zasnovati samo pravo služnosti i pravo građenja, kao i to da je za utvrđivanje vlasništva na nerazvrstanoj cesti odlučno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine te se poziva na stav ovog Suda izražen o tom pitanju iz presude UsII-8/17.

Predlaže da Sud tužbeni zahtjev uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu, u kojem predlaže odbiti tužbu, ističe da, u vezi s datumom zaprimanja zahtjeva 4. siječnja 2016., je taj nadnevak točno utvrđen, jer je tada zaprimljen zahtjev Općine da se sukladno članku 28. stavak 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu (dalje EKI).

U odnosu na prigovor da nije utvrđeno od kada je Općina vlasnik nekretnina za koje je utvrđena naknada, navodi da je taj prigovor tužitelj nije isticao tijekom postupka, da je sam o tome dostavio podatke i da nije sporno da se upravo na tim česticama nalazi EKI tužitelja pa je tuženik na temelju podataka tužitelja utvrdio nekretnine na koje se odnosi obveza.

U odnosu na prigovor da se na nerazvrstanoj cesti može ustanoviti samo pravo služnosti ili pravo građenja ističe da odredbe Zakona o cestama nisu u suprotnosti s odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., ZEK) koje reguliraju pravo puta i naknadu za to pravo.